

AN ERROR OF JUDGMENT

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

GILLETTE: ПОМИЛКА СУДЖЕННЯ

GILLETTENARRATIVE — ЕСЕ ПРО ЛЕЗО

Коли чоловік доживає до шістдесяти одного року і опиняється посправжньому самотнім, він уже не живе серед своїх спогадів. Він живе серед своїх помилок.

Спогади нешкідливі. Вони вже не можуть тебе поранити. З помилками інакше. Помилки прокидаються раніше за тебе. Вони сидять на краю ліжка і чекають, поки ти розплющиш очі. Вони — вірні супутники віку, бо це єдине, про що не можна домовитися заново.

Того серпневого ранку я спіймав себе на думці про стару інституцію Південної Італії, відому як вимушений шлюб.

У селах 1940-х і 1950-х років двоє молодих людей закохувалися з тією безрозсудністю, яка буває лише в молодих. Вони бажали одне одного, довіряли одне одному і ніколи не думали про наслідки. А тоді наслідки все одно приходили. Іноді одна дитина. Іноді дві. Іноді три.

Родини дивилися на реальність і обирали практичне рішення.

Не тому, що були просвітлені.

Не тому, що були романтичні.

А тому, що скандал коштував дорожче за весілля.

Двох закоханих підштовхували до вівтаря, хрестили у відповідальність і відпускали в суспільство з дітьми, обов'язками та майбутнім, якого вони не планували, але тепер мусили збудувати.

Коли родини були проти стосунків, існувало інше рішення.

Фуїтина.

Втеча.

Двоє молодих людей зникали разом, щоб оголосити, що згода стала неважливою.

Послання було простим:

Ми належимо одне одному. Наздоженіть, коли зможете.

Зрештою всі поверталися. Родини завжди повертаються. Батьки прощають, бо люблять своїх дітей. Дідусі й бабусі прощають, бо онуки скидають кожен попередній закон серця.

Але того ранку я думав не про молоді пари.

Я думав про себе.

Роками моєю особистою вправою стала бухгалтерія помилок.

Хибні рішення.

Хибне мовчання.

Хибна вірність.

Хибні очікування.

І, на відміну від тих молодих закоханих, на мене не чекав шлюб, що все виправляє. Ні сільський священник. Ні родинна рада. Жодна суспільна формула, здатна виправити арифметику.

Тоді я зрозумів, що моя власна фуїтина тривала сорок років.

Шістдесят п'ять країн.

Чотири десятиліття.

Самотня втеча через континенти.

Питання було вже не в тому, чи я втік.

Питання було таке:

Від чого саме я втік?

14 серпня 2026 року відповідь нарешті прийшла.

Знати, що сталося, було недостатньо.

Зрозуміти, чому це сталося, стало необхідним.

Різниця між мудрістю і стражданням часто — не більше ніж пояснення, якого бракує.

І раптом стало ясно.

Це не була зрада.

Це не була змова.

Це навіть не була доля.

Це була помилка судження.

Чудова, дорога, довічна помилка судження.

Я не міг її виправити.

Я не міг її оскаржити.

Я не міг домовитися з верховною владою, відповідальною за результат.

Моя доля.

Генеральний директор кожного наслідку, з яким я будь-коли стикався.

І вперше я перестав із ним сперечатися.

Ferdinando Frega